

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2022, č. j. 55 Af 47/2020-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2020, č. j. 385-3/2020-900000-311.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2019, č. j. 57451-37/2019-610000-12, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“), jehož se měl dopustit tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách provozoval nejméně ke dni 16. 7. 2018 a ke dni 10. 12. 2018 hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, a to prostřednictvím technických zařízení typu QUIZARD, za což mu podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku v paušální výši 1000 Kč.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u krajského soudu. Namítal, že nebyla prokázána skutečnost, že šlo o hazardní hry; v tomto ohledu měly správní orgány nechat zpracovat znalecký posudek. Zdůraznil, že nebyl vlastníkem ani provozovatelem technických zařízení, pouze pronajímal část svých prostor společnosti ultimate power s.r.o. Uložený trest byl podle jeho názoru nepřiměřený jeho majetkovým poměrům.

[4] Krajský soud provedl při jednání dokazování ohledně majetkové situace stěžovatele. K důkazu provedl stěžovatelovo přiznání k dani z příjmů fyzické osoby za zdaňovací období roku 2019, přehled o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné za rok 2019 a výpisy z účtu za rok 2020 (obdobné dokumenty z dřívějších období správní spis již obsahoval).

[5] Krajský soud úvodem odkázal na rozhodovací praxi krajských soudů, z níž vyplývá závěr, že hru QUIZARD, kterou stěžovatel provozoval, lze považovat za hazardní hru. Zadání znaleckého posudku bylo v daném případě zbytečné, neboť ten by mohl pouze popsat herní mechanismy, přičemž k otázce, zda jde o hazardní hru, by se stejně nemohl vyjádřit, neboť se jedná o otázku právní, nikoliv skutkovou, a její posouzení je tedy na soudu. Z obdobného důvodu neprovedl ani výslech zástupce vlastníka her, který stěžovateli poskytl dobrozdání, že technická zařízení nejsou hazardní hrou. Mechanismus hry dostatečně popsaly správní orgány a stěžovatel tento popis ani nerozporuje. Na základě tohoto popisu dospěly k závěru, že se jedná o hazardní hru, přičemž krajský soud neshledal důvod se od takového posouzení odchýlit.

[6] Krajský soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že za spáchání přestupku nenesl odpovědnost, když vycházel ze zprávy Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 11. 11. 2013, podle něhož QUIZARD není hazardní hrou. Odpovědnost za přestupek stěžovatele jakožto podnikající fyzické osoby má objektivní charakter, a je tedy nerozhodné, zda stěžovatel věděl, že svým jednáním porušuje zákon. Nadto se krajské soudy již opakovaně zabývaly uvedenou zprávou a dospěly k závěru, že hodnotí pouze fungování části hry, a to znalostního kvízu, a naopak nebere v úvahu válcovou hru, v níž prvek náhody spočívá.

[7] Stěžovatel hazardní hru provozoval, neboť bylo prokázáno, že prostřednictvím svých zaměstnanců prováděl obsluhu technických zařízení prostřednictvím klíče, výplatu finanční hotovosti (výher), jakož i další činnosti organizačního a technického charakteru. Prováděl tedy činnosti, které za provozování hazardní hry lze považovat. Za nepodstatné krajský soud považoval, že stěžovatel nemohl získat povolení k provozování her vzhledem k tomu, že nebyl jejich vlastníkem; podstatné bylo pouze, že hazardní hru provozoval, aniž by povolení bylo vydáno. Na tom nemohlo ničeho změnit ani stěžovatelovo tvrzení, že k vyplácení bonusů hráčům sloužily finanční prostředky ultimate power s.r.o. – důkaz účetnictvím této společnosti, který měl uvedenou skutečnost prokázat, tak krajský soud pro nadbytečnost neprovedl.

[8] Ani námitku, že byla uložena pokuta nepřiměřená s ohledem na jeho majetkové poměry, krajský soud nepovažoval za důvodnou. Nezpochybil totiž, že je vlastníkem dvou motorových vozidel, osmi bytů, z nichž sedm bylo v Praze, a jednoho rodinného domu. Ze

pokračování

stěžovatelova daňového přiznání za rok 2019 vyplývá, že stěžovatel v tomto zdaňovacím období dosáhl zisku. Stěžovatelem předložené výpisy z účtu krajský soud nepovažoval za relevantní, neboť evidentně představovaly jen marginální část stěžovatelových příjmů a výdajů – kromě plateb od finančního úřadu na výpisu nejsou zachyceny žádné příjmy a ostatní transakce (jedna až čtyři měsíčně) se pohybují pouze v řádu tisíců. Nejsou zachyceny ani příjmy z pronájmu bytů ve vlastnictví stěžovatele, které podle jeho daňového přiznání za rok 2019 dosáhly výše 366 200 Kč. Krajský soud tak nenalezl nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti uložené pokuty. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu stěžovatele podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud „změnil napadený rozsudek“ tak, aby jeho výrok zněl: „I. Napadené rozhodnutí žalovaného se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.“ Důvody kasační stížnosti zařadil stěžovatel pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, nezrušil nezákonné rozhodnutí žalovaného pro důvodně vytýkané vady a neprovedl důkazy navržené stěžovatelem, ačkoli by prokázaly jeho procesní stanovisko.

[10] I kdyby hra QUIZARD byla hazardní hrou, stěžovatel měl dobrozdání vlastníka hry (ultimate power s.r.o.) i Elektrotechnického zkušebního ústavu, která svědčila o opaku. Stěžovatel nemohl vědět, že se jedná o hazardní hru. Jeho odpovědnost za přestupek nemůže být objektivní, neboť zákon vyžaduje zavinění – v daném případě zavinění nelze prokázat a správní orgány tak ani nečinily. Krajský soud se otázkou zavinění vůbec nezaobíral. Stěžovatel je přesvědčen, že závěr soudu, že objektivně odpovídá za přestupek, je nesprávný.

[11] Stěžovatel by se mohl dle svého názoru dopustit přestupku, jen pokud by hru sám provozoval. On ovšem jednal na základě nájemní a příkazní smlouvy. Přenechal vlastníkově – provozovateli hry prostory k jejímu provozování a veškeré činnosti, v nichž krajský soud shledal provozování hry v širším smyslu slova, činil na základě příkazní smlouvy, tedy pouze obstarával záležitosti provozovatele. Veškeré příjmy z provozování připadly provozovateli. Stěžovatel se tedy nemohl dopustit přestupku coby podnikající osoba; jeho podnikání spočívá v provozování restauračního zařízení a v podnikatelském pronájmu. Stěžovatel je přesvědčen, že správním orgánům i krajskému soudu „uteklo“, že je provozovatel znám (ultimate power s.r.o.), tedy pokud byl spáchán přestupek, měl za něj nést odpovědnost on. Stěžovatel byl postižen jen proto, že byl takříkajíc více „na ráně“.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel přestupek nezavinil a ani není jeho pachatel, nemohla mu být uložena pokuta ve výši 300 000 Kč. Ani jeho majetkové poměry nebyly správně zjištěny. Existence bytů či dopravních prostředků nemusí mít žádnou spojitost s podnikáním stěžovatele. Ani závěr krajského soudu, že je pokuta přiměřená stěžovatelově majetkové situaci, tak není správný.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že objektivní odpovědnost stěžovatele coby podnikající fyzické osoby vyplývá z § 22 a § 23 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o odpovědnosti za přestupky“). Je zřejmé, že stěžovatel vystupoval jako fyzická osoba – podnikatel, sám tuto okolnost blíže nerozporoval. Z okolností případu je podle žalovaného zcela zjevné, že stěžovatel provozoval hazardní hru. Uloženou pokutu nelze mít za nepřiměřenou stěžovatelovým majetkovým poměrům – jako podnikající fyzická osoba odpovídá v odpovědnostních vztazích souvisejících s podnikáním celým svým majetkem, a jeho vlastnictví motorových vozidel, bytů a rodinného domu tak bylo relevantní. Měl-li za to, že je pokuta nepřiměřená, měl sám předeštit své skutečné majetkové poměry. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že pro posouzení projednávané věci jsou stěžejní otázky naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v nelegálním provozování hazardních her a přiměřenosti uložené sankce.

[17] Stěžovatelovo přestupkové jednání spočívalo v tom, že jako podnikající fyzická osoba provozoval hazardní hry v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, podle něhož se zakazuje „*provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona*“.

[18] Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách „[h]azardní hrou se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost“. Pro posouzení, zda se v posuzované věci jednalo o hazardní hru, je tedy zcela zásadní otázka, zda o výhře rozhoduje náhoda nebo neznámá okolnost.

[19] V posuzované věci se jednalo o technickou hru QUIZARD, která je založena na principu (náhodné) válcové hry doplněné o kvízové otázky. Tento typ hry Nejvyšší správní soud již posuzoval v rozsudku ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, v němž konstatoval: „*Rovněž u zařízení QUIZARD má náhoda nezanedbatelný vliv na výsledek hry, jelikož je u něj možné téměř zcela ignorovat část spočívající v zodpovídání otázek, které lze z pohledu sázejícího přeskakovat, resp. převést do banky otázek, jak uvádí stěžovatelka. Točení válců a hledání správné pozice potom rozhoduje o hodnotě jednotlivých otázek (a tedy o výši případné výhry), a to na základě obdobně náhodného principu jako u DIASCOPE a GOLDEN HORSE [tedy jiných technických zařízení]. Na závěr hry je sice po hráči požadováno, aby zodpověděl odložené otázky, avšak to nijak neeliminuje popsany nezanedbatelný vliv náhody*“. K tomu zdejší soud nyní dodává, že je podstata hazardní hry založené na prvku náhody podtržena dále tím, že hráč mohl před zodpovězením kvízové otázky získat nápovědu, která vždy určila správnou odpověď, jak vyplývá ze zjištění správních orgánů. Je tedy evidentní, že v posuzované věci šlo o hru, do které hráč vložil sázku, o jejíž návratnosti a další výhře rozhodovala ze zcela

pokračování

zásadní části náhoda, a šlo tak o hazardní hru. Proti závěru, že se o hazardní hru jedná, ostatně stěžovatel v kasační stížnosti žádné argumenty neuvádí.

[20] Irelevantní pak je otázka stěžovatelova zavinění. Jak správně upozornil žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, zavinění alespoň ve formě nevědomosti nedbalé se požaduje pouze u přestupků spáchaných fyzickými osobami – nepodnikateli (§ 15 zákona o odpovědnosti za přestupky). Odpovědnost za přestupky podnikajících fyzických osob je konstruována jako objektivní obdobně jako odpovědnost právnických osob – srov. § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého „[n]a odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek se použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b)“, přičemž podle § 21 odst. 1 téhož zákona „[p]rávníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila“. Nutno podotknout, že slovo *obdobně* (na rozdíl od slova *přiměřeně*) značí použití odkazovaného ustanovení v plném rozsahu (srov. čl. 41 Legislativních pravidel vlády České republiky anebo také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006).

[21] O správnosti závěru, že podnikající fyzická osoba neodpovídá pouze za přestupky zaviněné, navíc svědčí systematika zákona, neboť zavinění je upraveno v hlavě II zákona o odpovědnosti za přestupky, který upravuje odpovědnost za přestupek fyzických osob, kdežto úprava odpovědnosti podnikající fyzické osoby se nachází v hlavě IV tohoto zákona; zavinění není upraveno ani v hlavě I, tedy v ustanoveních společných pro fyzickou osobu, právnickou osobu i podnikající fyzickou osobu. S objektivní odpovědností podnikající fyzické osoby též počítal i historický zákonodárce – důvodová zpráva v tomto směru uvádí, že „i v případě podnikajících fyzických osob se bude i nadále jednat o objektivní odpovědnost s možností liberace“ (viz sněmovní tisk č. 555/0, důvodová zpráva, zvláštní část, k § 22 a 23, 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz). Je tedy zřejmé, že správní orgány ani krajský soud nepochybily, pokud se otázkou zavinění nezabývaly.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem v žalobě zdůrazňovaná dobrozdání společnosti ultimate power s.r.o. a Elektrotechnického zkušebního ústavu nemohou představovat liberační důvod. Pouhé spoléhání se na tvrzení jiného subjektu, že provoz technického zařízení je v souladu se zákonem, nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí, jehož vynaložení lze po stěžovateli požadovat, aby přestupku zabránil (viz výše citovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 83/2022-38, bod [29]). Již krajský soud navíc stěžovateli vysvětlil, že se zpráva Elektrotechnického zkušebního ústavu v souladu s jejím zadáním nezabývala celkovým fungováním hry QUIZARD, ale pouze jeho části – znalostní soutěže (kvízu). Proti tomu stěžovatel nic konkrétního nenamítal.

[23] Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že se stěžovatel přestupku dopustil jako podnikající fyzická osoba, jak byl ostatně i stíhán. Je nesporné, že technická zařízení byla umístěna v jeho provozovně a obsluhovali je stěžovateli zaměstnanci, kteří v dané provozovně pracovali. Stěžovatel navíc provozovateli hazardních her pronajímal prostor za účelem zisku. Souvislost hazardních her s podnikatelskou činností stěžovatele je tak zcela evidentní.

[24] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že hazardní hry provozoval. Podle jeho názoru byly provozovány provozovatelem. Podle § 5 zákona hazardních hrách platí: *„Provozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.“*

[25] Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, v kontextu posuzování správního deliktu provozování hazardních her v rozporu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, uvedl: *„Soud zdůrazňuje, že skutková podstata správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) nepracuje s pojmem provozovatel (tedy není zúžena pouze na osoby, které disponují oprávněním, resp. mají disponovat oprávněním), ale pracuje s širším pojmem ‚provozování‘. Byť mají oba termíny stejný slovní základ, provozovatel je zákonem definován jako osoba disponující povolením, zatímco provozování zákon vymezuje širěji, nezávisle na získaném povolení (srov. § 4 odst. 3 zákona o loteriích). Výklad zastávaný stěžovatelkou, že za daný správní delikt je možno postihnout pouze provozovatele v právním smyslu, tedy osobu, která disponuje povolením, by ve svém důsledku vedl ke zcela absurdnímu závěru, že v případě, kdy potřebné povolení nebude mít nikdo, nebude možno nikoho za provozování nepovolených loterií potrestat, neboť zde neexistuje provozovatel ve smyslu § 1 odst. 7 zákona o loteriích.“*

[26] Ačkoliv se citovaný rozsudek NSS vztahoval k už neúčinnému zákonu, je možno jeho uvedený závěr použít i za účinnosti aktuálního zákona o hazardních hrách, neboť vztah mezi *provozováním* a *provozovatelem* je i nadále podobný. Je zřejmé, že ačkoliv provozovatelem hazardních her ve smyslu § 6 zákona o hazardních hrách skutečně mohla být ultimate power s.r.o., nic to nemění na tom, že hazardní hry provozoval stěžovatel. Z nájemních a příkazních smluv uzavřených mezi společností ultimate power a stěžovatelem vyplývá, že je stěžovatel zodpovědný za běžnou správu hazardních her, za přístup k elektrině a za vyplácení výher hráčům. Za tyto činnosti evidentně spadající pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách náležela stěžovateli dle smluvních ujednání odměna, takže je vykonával za účelem zisku; na tom nic nemění, pokud některé další činnosti vykonával nebo o nich rozhodoval jiný subjekt (obdobně srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 6 As 83/2022-38, bod [28]).

[27] Stěžovatel dále namítal, že je pokuta nepřiměřená jeho majetkovým poměrům. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že stěžovatelovy majetkové poměry jsou relevantním korektivem výše ukládané pokuty. Podle judikatury je při uložení pokuty fyzické osobě, a to i osobě podnikající, nutno přihlídnout k jejím majetkovým a osobním poměrům, je-li zřejmé z výše možné pokuty a z osoby přestupce, že by uložená pokuta mohla být likvidační. K poměrům přestupce je nutno přihlídnout i v případě, že je příslušný zákon neuvádí v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů správní orgány vycházejí především z údajů doložených přestupcem či z těch, které si samy obstarají (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS).

pokračování

[28] Je však především na přestupci, aby správním orgánům poskytl potřebnou součinnost – jak v citovaném usnesení uvedl rozšířený senát NSS: *„Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení).“*

[29] V posuzovaném případě stěžovatel své majetkové poměry dokládal správním orgánům přiznáními k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2017 a 2018, přehledem o příjmech a výdajích osoby samostatně výdělečně činné a bankovními výpisy; v řízení o žalobě předkládal obdobné doklady ve vztahu k roku 2019 (bankovní výpisy však z roku 2020). Správní orgán I. stupně z vlastní iniciativy zjistil, že je stěžovatel vlastníkem rodinného domu, osmi bytů, z nichž sedm je v Praze, a dvou motorových vozidel. Tyto skutečnosti svědčí o uspokojivé majetkové situaci stěžovatele a v jejich kontextu se možnost, že by jednorázová pokuta ve výši 300 000 Kč mohla být pro stěžovatele skutečně likvidační, jeví jako vysoce nepravděpodobná. Správní orgány argumentují, že především vlastnictví nemovitostí svědčí o stěžovatelově uspokojivé majetkové situaci, neboť zcizením bytů jen jediné z nich by bezesporu mohl získat částku, která by uloženou pokutu násobně převyšovala. Z ostatních podkladů vyplynulo, že stěžovatel nebyl ve ztrátě a bankovní výpisy zcela zjevně nevypovídají o stěžovatelově celkové majetkové situaci, když neobsahují v podstatě žádné příjmy; krajský soud zdůraznil, že předložené bankovní výpisy z roku 2020 neobsahují žádné příjmy z pronájmu bytů, ačkoliv podle daňového přiznání činil tento příjem v roce 2019 částku 366 200 Kč. Je tak zřejmé, že stěžovatelem předkládané podklady nevypovídaly o stěžovatelově celkové majetkové situaci.

[30] Proti této argumentaci stěžovatel staví prosté konstatování, že pokuta není přiměřená jeho majetkové situaci, jeho majetkové poměry nebyly správně zjištěny a že existence bytů či dopravních prostředků nemusí mít žádnou spojitost s jeho podnikáním. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu upozorňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, a je tedy na stěžovateli, aby předestřel, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu. Zdejší soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Obsah a kvalita kasační stížnosti v tomto ohledu předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. rozsah jeho přezkumné činnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[31] Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbyvá než přitakat závěru krajského soudu, že nic nenavzdávuje možnosti, že by byla uložená pokuta pro stěžovatele likvidační. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podniká jako fyzická osoba, lze přihlídnout i k jeho majetku, který k podnikání nevyužívá. Navíc je zřejmé, že přinejmenším některé z bytů k podnikatelské činnosti používal, když podle daňového přiznání za rok 2019 (provedeného k důkazu při jednání krajského soudu) činily příjmy z pronájmu bytů v jeho vlastnictví 366 200 Kč. Navíc stěžovatel ani výslovně netvrdí, že na zaplacení pokuty nemá dostatek finančních prostředků

nebo že jeho nemovitosti či vozidla nemají souvislost s jeho podnikatelskou činností – v kasační stížnosti uvádí doslova pouze, že „*existence bytů či dopravních prostředků nemusí mít žádnou spojitost s podnikáním žalobce*“. Ani námitku, že je uložena pokuta nepřiměřená stěžovatelově majetkové situaci, tedy Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

[32] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti uvádí, že krajský soud neprovedl důkazy, které by prokázaly jeho procesní stanovisko, v samotné argumentaci kasační stížnosti však již na toto tvrzení nijak nenavazuje. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že krajský soud provedl několik stěžovatelem navržených důkazů, nezadal však znalecký posudek k zodpovězení otázky, zda je technické zařízení QUIZARD hazardní hrou, neboť o mechanismech hry nebylo sporu a šlo již jen o právní posouzení. Ze stejného důvodu neprovedl výslech zástupce vlastníka hry. Z důvodu nadbytečnosti neprovedl krajský soud k důkazu ani účetnictví ultimate power s.r.o., ze kterého mělo vyplývat, že finanční prostředky sloužící k provozování hazardní hry (konkrétně k výplatě tzv. bonusů) byly vedeny odděleně od finančních prostředků stěžovatele – tuto skutečnost ostatně krajský soud nezpochybňoval, ale nepovažoval ji za relevantní. Zdejší soud s postupem krajského soudu souhlasí, zdůrazňuje, že stěžovatel s důvody neprovedení důkazů ani věcně nepolemizuje, a uzavírá, že krajským soudem uvedené důvody mohou sloužit k zamítnutí důkazního návrhu (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09).

V. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 23. června 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu